

Zejména jest podle našeho názoru úplně pochybeno, mluvíti o Dru Víškovském jako o správci ministerstva, jak činí na př. »Nár. Listy« z 19. IX. 1929. Akt presidentův přidržuje se totiž tentokráte doslovně znění ústavy, a to § 70, jenž stanoví, že »... členy vlády (ministry) jmenuje a propouští president republiky« a pak §u 72, jenž praví, že »president republiky stanoví, který z členů vlády řídí jednotlivá ministerstva.« Jde tedy v dekretu presidentově v podstatě o výroky dva, a to předem o jmenování ministrem a za druhé o přiznání portefeuille. Nebyly-li v dřívější praxi presidentovy kanceláře tyto dva výroky rozlišovány, nelze nic dedukovati z toho, že jmenovací akt se přidržuje přesně litery zákona a nemluví výslovně o ministru národní obrany.

Dr. Kliment.

Nová orientace v jazykové judikatuře. Nejvyšší správní soud vydal dne 27. června t. r. na základě porad odborného a administrativního senátu řadu zajímavých rozhodnutí ve věcech jazykových, které znamenají částečnou změnu jeho judikatury. Předně uznal expressis verbis za základní zásadu jazykového zákona zásadu preponderance státního jazyka, ač již prof. Weyr poukazuje ve své Soustavě státního práva na to, že v tom tkví jediný právní smysl prohlášení čs. jazyka za jazyk státní, oficiální. Dle N. s. s. je dle § 8 jaz. zák. rozumětí duchem cit. zákona zásady, jež se z něho dají odvodit, abstrakcí. Z takto odvozeného přednostního postavení státního jazyka plyne, že jaz. nařízení může jíti nad omezení § 3 jaz. zákona, ovšem zůstávají neplatná ustanovení, která by se dala zdůvodnit jen tímto přednostním postavením. Tím ovšem ještě N. s. s. neřekl, že jaz. nařízení není nařízením podle § 55 úst. listiny, máme-li na mysli, že vládní nařízení je vždy praeter legem.

Pro teorii bude také zadosti učiněním, že N. s. s. ve své judikatuře již nemá za to jako ve svém rozhodnutí z 27. března 1928 o neplatnosti odst. 3. čl. 78. jaz. nař., že práva samosprávných těles určití si jednacím jazyk jest jejich »původním«, naopak, vycházejí ze zásady svrchovanosti státního právního řádu, přiznává jim to právo jen potud, pokud jim dle zákona výslovně bylo přirčeno.

Pokud se týče enunciatů jednotlivých rozhodnutí, je nejdůležitější výrok o platnosti odst. 3. čl. 72. jaz. nař. ukládající obci s menšinovým jednacím jazykem povinnost, vydávati domovské listy, žádá-li o to strana, — také v jazyku státním (samozřejmě na prvním místě). Slovní výplň pečeti musí být vždy v jazyku státním. Zajímavé je také rozhodnutí, že o užívání jazyka u čs. úřadů celních v cizině jsou rozhodující předpisy pro nejbližší tuzemský soudní okres. —Kč—

Jubilea. V mezidobí dvou ročníků nepřípadlo zvláštní »právnícké jubileum«. Přesto sluší vzpomenouti, že dne 5. září tohoto roku doviřil šedesát let universitní profesor PhDr. Václav N o v o t n ý z filozofické fakulty pražské, jehož práce vesměs se dotýkají právní a státní historie. Druhý jubilant je pražský známý advokát JUDr. V. B o u č e k. Není třeba připomínati jeho politickou činnost, kterou uváděly denní listy v jubilejní den na úkor jeho vlastní činnosti právnícké. Nesporně advokát vynikajících kvalit jako Bouček neopomenul přiložiti ruku k organizaci právnícké práce založením »Právníckých rozhledů« a řadou studií vlastních jak v tomto časopise i tak v jiných uveřejněných.

Ča.

Z celého světa právníckého. Poslední zahraniční ministr rakousko-uherský hrabě Julius Andrassy zemřel dne 11. června t. r. v Pešti. Byl činný politicky již od svého 25. roku jako poslanec; když byl 33 let, stal se již ministrem vyučování a pak ještě dvakrát ministrem vnitra. Tehdy také připravil osnovu volebního zákona, jímž se dávalo určitým vyšším třídám dvojnásobné i trojnásobné volební právo proti ostatnímu lidu. V této době napsal také několik studií, jimiž dokazoval svrchovanost Uher v dualistickém systému monarchie. Do ministerstva zahraničí byl povolán císařem Karlem v posledních dnech Ra-